

Kwartetten met Els

Aan Els Thissen werden vier kaartjes met citaten uit *Een cursus in wonderen* voorgelegd. Daarover werd zij ondervraagd.

Annemarie van Unnik

De afwijzing van de vonk is het die depressief maakt, want iedere keer wanneer jij je broeders zonder die vonk ziet, wijs je God af. (T10.V.2:5)

'Hier wordt gezegd dat je niet de essentie ziet maar de vorm. Dus je kijkt niet naar de binnenkant, maar naar de buitenkant. Je kijkt niet naar eenheid, maar naar de vorm in de dualiteit - en vervolgens heb je daar een oordeel over.

Depressie toont dat je je kern niet herkent

En het is vermoeiend om oordelen te hebben, want daarmee beroof je jezelf van vrijheid. Niet in essentie, maar wat je doet is eenheid of vrijheid beperken. En zodra je gelooft in de beperking dáárvan, geloof je ook dat het voor jezelf geldt. Geloof dat een ander niet goed of niet heel is, en je gelooft het ook over jezelf. Tenminste, als je gelooft in de waarheid van de vorm. Depressie toont dat je je kern niet

herkent - en dat je denkt dat je ervan losstaat. De afwijzing van de vonk staat voor de afwijzing van de waarheid over mijn broeder en over mezelf.'

Alle verwarring komt voort uit het niet uitbreiden van het leven, omdat dit niet de Wil van jouw Schepper is.

(T7.VII.5:5)

'Hier staat dus eigenlijk: de wil van de Schepper is, dat je het leven uitbreidt. En je zou kunnen zeggen dat als je dat niet doet, er verwarring is. En verwarring is hetzelfde als desoriëntatie. Wanneer je zoekt naar essentie op een plek waar die niet is, lijkt dat me deprimerend. Stel, je zoekt al 40 jaar naar geluk en hebt het niet gevonden, sta je dan open voor iets nieuws, voor iets anders?

Lichamen gaan dood.

Maar dat is niet wat wij zijn

Alle helderheid komt voort uit het uitbreiden van het leven zelf, omdat dit de Wil van de Schepper is. Dus als je helder wilt zijn: breid het leven uit. Hoe je dat doet? De Cursus zegt dat als je liefde wilt ervaren, je het moet geven. Het vermeerdert zich door het te geven. Je zou kunnen zeggen, dat de essentie van leven zich laat omschrijven als vrede, vrijheid, geluk, liefde, oordeelloosheid en non-identificatie. Dus hoe kun je het leven uitbreiden? Door weg te blijven bij dat, wat het bewustzijn van de aanwezigheid van liefde blokkeert! En daarbij staan met stip en ster op nummer

één oordelen en identificatie. Die twee hangen samen: jij bent slecht, ik ben goed / jij bent gelukkig en ik depressief / jij bent dader, ik ben slachtoffer. Daarbij wegblijven geeft innerlijke ruimte.'

Als je liefde wilt ervaren, moet je het geven

Depressiviteit betekent dat jij God hebt afgezworen.

(T10.V.1:3)

'Zoiets zullen mensen die depressief zijn nooit zo over zichzelf zeggen. Afgezworen klinkt mij wat zwaar in de oren, alsof die *jij* die daar wordt aangesproken, zich daarvan bewust is. En het is ook niet bedoeld als beschuldiging maar als vingerwijzing naar een richting. Het kan zijn dat we binnen een patroon een pad bewandelen, dat door de pijn van de depressiviteit niet leidt tot innerlijk welbevinden. Als het niet gelukkig maakt, kan dat een aanleiding zijn om te kijken of er iets anders mogelijk is. Dat vraagt wel van je om het pad dat je tot dan toe bewandelde "af te zweren". Ben je alleen bereid het een *beetje* anders te doen, dan gaat dat niet werken. Je moet werkelijk bereid zijn om met lege handen te staan.

Depressie is in feite een volkomen desoriëntatie over wat je in wezen bent. Het is alsof je verdwaalt bent in de dualiteit. En je zoekt in die dualiteit naar een uitgang - die daar niet is. De uitgang zit in de overgave aan dat het is, zoals het is. En dat betekent overgave aan het NU. Als je bereid bent onder ogen te zien wat er nu is, merk je dat er in essentie niets aan de hand is. Je zit gewoon op bank of stoel een MIC Magazine te lezen in een huis dat nog overeind staat, er is eten in de koelkast en de telefoon doet het nog steeds. De vraag is dus: kun je het verlangen opgeven naar een *ander* nu! Daar ja op zeggen is een fantastisch startpunt

van waaruit je verder kunt. Als ik eis dat mijn leven anders moet zijn dan het nu is, zou ik ook depressief raken. Dus wat een tip zou kunnen zijn is: focus op iets anders dan op de afscheiding, focus op dat wat er wel is.'

De Zoon van het Leven kan niet worden gedood. (T29.VI.2:3)

'Dat is een fantastische boodschap, dan denk je toch gelijk: de vlag uit en slingers ophangen? Wat er ook gebeurt... er kan *niets* misgaan! Het enige dat kan worden gedood is het lichaam. En de Zoon van het Leven? Wij zijn het leven zelf! Onderdeel van het leven zelf: een onpersoonlijk wij. Misschien spreekt de Cursus ons aan met "Zoon van het Leven", zodat het gemakkelijker wordt om los te komen van het idee een persoon te zijn. Wellicht kom je dan op het spoor van het feit dat je eenheid zelf ben. En wordt de aanspreekterm dus gebruikt als een soort brug om van het persoonlijke ik naar onpersoonlijke eenheid te komen. De gedachte dat we een lichaam zijn, dat hele ik-besef, heeft buitengewoon sterk postgevat in ons. En deze zin uit de Cursus nodigt uit tot het besef dat het anders zit. Ja, het lichaam kan worden gedood. Dat zien we ook. Dat is een piloot die verbrandt, journalisten die de keel wordt doorgesneden, dat zijn afrekeningen binnen het criminele circuit en het zijn onze familie en vrienden die dood gaan aan kanker. Ja, lichamen gaan dood. Maar dat is niet wat wij zijn. Wij zijn niet het lichaam, niet het denken of onze emoties, zoals wij ook die depressie niet zijn. Onze essentie is iets volkomen anders. Je zou kunnen zeggen dat wij onderdeel zijn van het geheel. En dit laat zich misschien zien als die vonk, als die Zoon van het Leven. Dit zou voelbaar kunnen zijn op het moment waarop we in een transpersoonlijke staat komen waarin het ik-besef wegvalt. Wij *zijn* de Zoon van het Leven. Niet als een: *IK* ben de zoon! maar als uitdrukking van het leven zelf. Ouders drukken zich ook uit met het krijgen van kinderen. Het leven drukt zich uit in vormen die er verschillend uitzien en in essentie gelijk zijn.' •

www.elsthissen.nl